

FELLUCE (FALLUJAH)'NİN ÇOCUKLARI / Burak Sezer

Irak' ın batı eyaleti Anbar' da bir asi sehir; Fallujah...

Soğuk bir kasım sabahı...

Uyku tutmamış gözleri! Bütün çocukların gözleri açık.

Geceden korkuyor çocuklar.

O cırcır böceği seslerini, perdeleri havalandıran sıcak çöl rüzgârlarını ve ninni söyleyen
anne seslerini çoktan unutmuş kulaklar.

Gecenin içine artık silah sesleri, kurşun vızıltıları, bombalar hâkim.

Kimbilir kaç kişinin dünyası karardı bu gece, kaçının anne ve babası uzaklara gitti!

Ve hayat ucuz kelimelerden ibaretti; bu kararmış ve yanık şehirde.

Bu şehrin çocukları artık kağıttan gemilerini kan derelerinde yüzdürüyor, yıkık ve yanmış
evlerinde saklambaç oynuyor, kurşun parçalarından misket yapıyor. Bu şehrin çocukları
vaktinden önce büyüdü. Bu çocukların hepsi adam...

Ve birdenbire düştü dam o bayram sabahı, açıldı gökyüzü.

Evet Falluce' de bayram sabahıydı.. Sokaklar ışımaya başlayacaktı birazdan. Zeynep' in
gözlerinde iki kurumuş yaş damlası. Kurumuş gözleri. On üç yaşında bir kız çocuğu
Zeynep. Uzaklara daldı mı irileşen zeytin karası gözleri var kumral saçlarının altında. Ama
bu gözler savaş karası değil, ölüm karası değil, zeytin karası. Daha dün okula gidiyordu,
oynuyordu bahçesinde, yeni şarkılar öğreniyordu barışa dair ve şiirler yepyeni bir dünya
kurma adına. Bugün okulları yok! Kitaplarını askerler yaktı!

Babası şehir mektebinde tarih öğretmeniydi. Bir gün askerler geldi evlerine. Ellerinde
kocaman silahlar vardı, daha önce hiç görmediği silahlar..

O böyle şeyleri sadece filmlerde görmüştü. Babasına:

"Sen asisin, halkı isyana kışkırtıyorsun" dediler, götürdüler...

Hiçbir şey anlamadı Zeynep. Gözleri abisini aradı boşlukta belki yardım eder umuduyla.

Ama abisi yoktu.

Öyle Bir geceydi ki o;

Amerikan uçakları şehre dalmış ve bombalar yağdırmışlardı evlere, şeker yağdırır gibi.

Çığlıklar geliyordu kulaklara, anne çığlıkları, çocuk çığlıkları.

Sonra ses kesti bütün sesleri .

Sadece burunlara gelen yanık et kokuları ve ağlamakla, bağırarak arasında yükselen insan
sesleri kaldı geride. Zeynep' in kulaklarına babasının hıçkırıkları geldi önce sonra çıktı
odasından.

O gece annesi abisinin odasında uyumuştü.

Hastaydı abisi. Çok hasta..

Bütün gece kusuyor, ateşler içinde yanıyor, sonra soğuktan üşüyor, titriyordu. Annesi abisine bakıyordu o gece. Zeynep kendisini abisinin odasında buldu. Siyah gözleri önce babasının hıçkırıklarıyla sonra düşmüş damın altında kararmış iki siyah cesedle buluştu.

İki yanmış beden.

Cansız!

Hiçbir şey anlamadı Zeynep.

Çünkü o bir çocuktü..!

Bu sabah bayram sabahı. Uyku tutmamış gözleri.

Felluce' nin çocukları uyanık. Ezan sesleri giriyor pencerelerden.

Sonra bir bebek ağlaması..

Zeynep'in on sekiz aylık kız kardeşinin sesiydi bu. Adını annesi koymuştu: Feyza.

Savaşın çocuğu..

Bir kibrit alıp kandili yaktı. Feyzanın beşiğine vardı küçük ve ürkek adımlarla. Yumuşacık ve şevkat dolu ellerle, tıpkı anne şevkati gibi bağına bastırdı.

"Uyandın mı benim minik ve bahtsız kardeşim? Sabahların nur olsun . Acıktın mı küçüğüm? " Feyza' nın ağlaması kesilmiş, küçük dudaklarına tatlı bebek gülümsemesi gelmişti.

" Anne " diyordu Feyza. Ablasını anne sanıyordu. Nereden hatırlayabilirdi ki annesini?

Kelimeler boğazında tıkanıdı..

Mutfağa gitti. Boş ve çıplak mutfağa. Önceki gün yardım örgütlerinin vermiş olduğu sütü koydu ocağa, sonra bayatlamış hurma liflerini bir sahanda ezip şerbetini yaptı. Bu onun bayram tatlısıydı.

Bir ara siyah gözleri uzaklara daldı. Eski bayramları hatırladı. Bayram sabahları anneleri onlara güzel tatlılar yapar, abisi ve babası bayram namazından dönünce ilk yedikleri lokma bu tatlılar olurdu tatlı bir anı olarak kalan damaklarda.

Bugün ne onlar nede annesinin güzel tatlıları vardı. Ocağa bir süt ve kurumuş hurma şerbeti... Feyza' ya sütünü içirdikten sonra salona geçti.

Bir hafta önce Guantenemo' dan, babasından bir mektup gelmişti. Okumamıştı onu. Bugüne saklamıştı. Bugün babası burada olamayacaktı ama onun kelimeleri buradaydı. Mektubu açtı:

" Sevgili kızım, savaşın ve esaretin üzerine doğduğu şehrin çocuğu Allah'ın selamı üzerine olsun.

Sana bu satırları uzaklardan, bu esir ve zulüm kampı Guantenemo' dan yazıyorum. Bu mektubu yazmak ve göndermek kolay olmadı ama eğer sen şu an bu satırları okuyorsan sana ulaşmış olmalıdır. Tahminimce bir iki hafta sonra ramazan bayramıdır. Bizim burada saatlerden ve günlerden haberimiz yok. Çoğu zaman gecenin ve gündüzün neresinde

olduğumuzu kestiremiyoruz. Sende ki bir insan çiftliğindeyiz. Hepimizi küf kokan ve güneş girmeyen odalarda tutuyorlar. Kimsenin kimseden haberi yok. Burada konuşmak yasak.

Sadece bekliyoruz beklemeyi! İnsanlık yok burada.

Ben hep düşlerimde bir gün başımıza musallat olan diktatörün (Saddam) gideceğini, aydınlık günlere ereceğimizi düşlemiştim. Bugünse bir diktatör gitti, bir diktatör geldi. Anladım ki cinayetin, diktanın, zulmün ırkı, milleti, dini yok. Bunları yapan ne bir inançlı kişi ne de bir insan olabilir. Biz hep batıyı, uygarlığın uygulayıcısı, özgürlüğün bekçisi olarak algıladık. Şimdi anlıyorum ki hep okullarda tarih derslerinde, çocuklarıma öğrettiğim bilgiler bir şairin elinden çıkma hayal karalamalarıymış. Öyle bir medeniyet, öyle bir uygarlık yok. Özgürlük fikri sadece bir felsefe olarak kalmış düşüncelerde. Biz burada, bu esir kampında, Amerika'nın, o sözüm ona özgürlükler ülkesinin hiç görmediğimiz yüzünü görüyoruz. Burada başlarımıza çuvallar geçirip, kadınlarımızı ve bizleri çırılçıplak soyuyorlar, meydanlarda yürütüyorlar, başımıza geçip bir ellerinde biraları, diğer ellerinde silahlarıyla dilimin söylemeye varmadığı daha bir çok insan dışı, varlık dışı şeyler yaptırarak " lügatin bunu ifade etmede bulabileceği bir kelime bilemiyorum " ne olduklarına yaptıkları fiillerle şahit oluyoruz.

Ama bizler umutsuz değiliz. İçimizde hiçbir zaman sönmeyen ümidimiz var. Eğer birileri bir yerlerde tuzaklar kuruyorsa hepsinin üzerinde bir tuzak kurucu var: Allah. O bize yeter.

Biliyorum bu senin geçirdiğin ilk yalnız bayramın. Bilsen topraklarım, sizler nasıl burnumda tütüyorsunuz. Ama sende bizim gibi ümitvar ol, umudunu yitirme, bugün değilse yarın, elbet bir gün kavuşacağız. Burada veya orada. Hastalıkta veya sağlıkta. Bizleri onlar gibi ölüm ayırmaz. Birleştirir.

Sevgili yavrum mektubumu bu satırlarla bitiriyorum, benim için topraklarıma, insanlarıma selam söyle. Ve minik kardeşini, yavrumu gözlerinden öp. Siyah gözlerinden öperim.

Baban..."

Sokaklardan insan sesleri gelmeye başladı. Gün ağarmıştı dışarıda.

İnsanlar bayramlaşacaktı.

Sonra çocuk sesleri geldi birer birer.Felluce' nin çocukları.

Mektubu katlayıp, annesinin eskiden kullandığı ceviz ağacından oyma sandığa kaldırdı.

Annesinin çeyiz sandığıydı bu...

Kardeşini sıkıca giydirip dışarı çıktılar. Sokaklara...

Evleri beyaz kerpiçten yığılma iki katlı bir yapıydı. İçeride elma ve dut ağacı olan küçük bir bahçesi vardı. Dışarıdan yıkık çatısı daha net seçilebiliyordu ikinci katın. Dış cephesinde bilmem hangi gün, hangi gencin kafasına sıkılan bir kurşundan kalma, kurumuş kan lekeleri. Bu kurumuş kan üzerinde rızık arayan kara ölüm sinekleri. Kimbilir daha kaç ölünün kanını içtiler. İki sokak arkada, doğu yakasında sabaha karşı tanımlanamayan eller tarafından Amerikan askerlerine su götüren bir tırın ateşler içinde yanan profili. Etrafa ulu orta saçılmış plastik su şişeleri. Önünde ellerini havaya kaldırıp dans eden, bu manzaranın

tadını çıkaran çocuklar. Şehir kabristanının iki mahalle aşağısında mermilerden kalbura dönmüş iki sivil arabası ve bir tır. Koltuklarında kurumuş kan izleri. Üzerinde aynı ölüm sinekleri var...

Zeynep kardeşiyle kendini şehir mezarlığında buldu..

Anne ve abisinin mezarının başında. Bayramlarda hep elini öperdi onun, bu sabah öpemeyecekti. İçinden bir ürperti gelip, geçti.

" Anne" dedi.

" Bak biz geldik. Kızların. Sana minik Feyza' yı getirdim. Bak nasılda gülüyor...

Babamdan mektup geldi geçen hafta. Bu sabah okudum. Sana çok selam ediyor.

Anneciğim bu sabah bayram. Bilsen ne kadar özledim seni. Bu sabah senin bize yaptığın o bayram tatlıları yada babamın bize verdiği bayram harçlıkları yoktu. Ama babam mektubunda ümitvar olun diyor. Ben ümitvarım anne. Bugün değilse yarın. Elbet bir gün buluşacağız.

Burada veya orada. Hastalıkta ve sağlıkta. Bizleri onlar gibi ölüm ayıramaz. Birleştirir... "

Sonra başka sesler geldi mezarlıktan, başka bayram tebrikleri...

Çocuk sesleriydi bunlar. Felluce' nin çocukları.

Kimisinin babasıydı, kimisinin anesi, abisi, ablası toprağın altında yatan.

Onlar elini öpmeye gelmişlerdi kara toprağın.

Onlar bu şehrin erken büyüyen çocuklarıydı.

Onların hepsi adam.

Ve birdenbire düştü dam o bayram sabahı.

Açıldı gökyüzü...

Mustafa Burak Sezer - Kasım/ 2004

Pakistan - İslamabad